

12 - Profetens moral

Vi fortsätter att sitta vid vår mästare Muhammads bord och fortsätter samtalet om hans moral och ädla egenskaper.

Innehåll

- Profetens moral och egenskaper
- Berättelsen om "Res dig, Abu Turab"

Profetens moral och egenskaper

Det finns bland de stora männen sådana som är stora i förstånd men fattiga i känsla, och sådana som är värtaliga i tal men medelmåttiga i tänkande, och sådana som är skickliga i administration.

Men när vi ser på deras liv och moral finner vi att deras moral liknar marknadens och de fördärvades moral - **förutom vår mästare Muhammad** ﷺ, som samlade storhet från alla håll.

Varje egenskap hos honom hade nått sin fulländade topp. Det är inte märkligt, för Muhammad är inte en vanlig man - han är Herrarnas Herres sändebud.

Några orientalister skrev att Muhammad inte är en personlighet som

lämpar sig för ledarskap, med påståendet att han deltog i "Fijar-kriget" utan att slå med svärd, eftersom hans moral inte tillät honom att slåss.

Han skulle, enligt dem, vara närmare mildhet, barmhärtighet och förlåtelse – utan hårdhet och utan hat – och att han bara deltog i kriget för att bära pilar åt de stridande. **Detta är fel.**

Han var i Badr den som stod närmast avgudadyrkarna. I Uhud flydde många muslimer, men han stod fast med en liten grupp. I al-Ahzab var han bland dem som grävde skyttegravarna. I Hunayn, när folk flydde, stod han längst fram med några av sina följeslagare – och utan honom hade muslimerna inte segrat.

Ali ibn Abi Talib – må Gud vara nöjd med honom – sade: **"När striden blev som hetast och faran som störst, sökte vi skydd bakom Guds Sändebud. Ingen av oss var närmare fienden än han."**

Han var den förste när striderna bröt ut – i Uhud, i Hunayn – han gick längst fram och stoppade avgudadyrkarnas framryckning med kraft och mod.

Det märkliga med hans moral är att hans följeslagare var av alla slag: den ädle Qurayshiten, den abessinske slaven, araben, icke-araben, den unge och den gamle. Var och en av dem upplevde att han hade en särskild ställning hos Profeten ﷺ – högre än de andras – på grund av Profetens sätt att behandla honom, hans mildhet och hans skämt.

Detta är Abu Hurayra: hans namn var "Abd al-Shams", men Profeten ﷺ ändrade det till "Abd al-Rahman". När Profeten såg honom bära en liten kattunge och leka med den, skämtade han med honom och sade: **"Vad är detta, Abu Hur?"** Då fick han smeknamnet "Abu Hurayra", och det blev hans käraste namn.

Berättelsen om "Res dig, Abu Turab"

Profeten ﷺ gick en dag till sin dotter Fatimas hus och frågade efter Ali ibn Abi Talib. Hon sade: "Han gick ut arg." Profeten ﷺ gick då ut för att lugna honom och försona honom med sin hustru.

Han fann honom sovande i moskén, som var täckt med småsten, sand och jord. Profeten ﷺ såg att Alis skägg hade fått jord på sig. Han väckte honom och började torka bort jorden från hans ansikte och sade:

”Res dig, Aba Turab.”

Ali brukade senare berätta denna historia med stolthet och säga: **”Guds Sändebud gav mig egenskaper som han inte gav någon annan.”** Bland dessa egenskaper var denna milda, kärleksfulla skämtsamhet och det nya smeknamnet Profeten gav honom.

Människor fruktade Omar ibn al-Khattab – må Gud vara nöjd med honom – men de fruktade honom på grund av hans stränghet. Profetens vördnad däremot kom inte från stränghet, utan från **fullkomlig barmhärtighet och mildhet.**

Den ädlaste av människor är den som, när man närmar sig honom, gör att man känner mer blygsamhet, respekt och ödmjukhet – och detta var Profetens ﷺ sätt. All denna vördnad och kärlek, tillsammans med hans närhet till människor, visar hur fulländad han var i sitt sätt att möta dem.

Han var unik bland dem – men samtidigt som en av dem.

Se honom när någon kommer till honom, eller när någon förs till domstolen anklagad för stöld. Vittnet säger: **”Jag såg honom stjäla, o Guds Sändebud.”**

Profeten ﷺ blir arg och hans ansikte förändras, och han säger:

”Varför sade du inte: ’Jag såg honom ta?’”

Lägg märke till denna fina skillnad. Kanske var det han tog hans egen egendom, eller något han fått i uppdrag att hämta. Profeten ﷺ ville inte att vittnet skulle begå orätt mot den anklagade.

Detta var Profetens omsorg – det skydd som bevarade samhället.

Se också hans omsorg om sitt hem. Det hände kriser i Profetens hus – vissa så stora att det ryktades att han hade skilt sig från alla sina fruar.

De hade samlats och krävt ökad försörjning – som en sorts ”konferens”. Han log och skrattade, men blev sedan bekymrad tills den stränga versen uppenbarades:

”O Profet! Säg till dina hustrur: Om ni vill ha världslivet och dess prydnad, så kom – jag ger er gåvor och skiljer mig från er på ett vackert sätt. Men om ni vill ha Gud och Hans Sändebud och det kommande livet, då har Gud

förberett en stor belöning för de goda bland er.” (al-Ahzab 28–29)

Detta var ett val: – Antingen pengar och skilsmässa, – eller tålamod och en stor belöning i det kommande livet.

Abu Bakr kom till Profeten ﷺ och sade: ”Jag kom från Umm Fulan – hon bad mig om pengar, så jag slog henne.” Profeten ﷺ log så att hans kindtänder syntes och sade: ”De är här omkring mig och ber mig om pengar.”

Abu Bakr gick då till sin dotter A’isha för att slå henne, men Profeten ﷺ stoppade honom. När Abu Bakr senare kom tillbaka och fann dem båda skratta, sade han:

”Låt mig få del av er fred, så som ni lät mig få del av er strid.”

Profeten ﷺ sade: **”Ja.”**

Detta milda sätt mitt i en kris gjorde att problemet inte växte och att ingen av hans fruar begärde skilsmässa.

En annan gång höll fruarna en ny ”konferens”. De kom överens om att alla ställa samma fråga:

”Vem av oss älskar du mest?”

Profeten ﷺ sade: **”Jag berättar det för er imorgon.”**

Trots sina stora bekymmer – krig, hycklare, uppfostran av nationen, lagstiftning, uppenbarelse, nattbön – avfärdade han dem inte. Han sade inte: ”Vad är detta för trivialiteter?” Han lämnade inte huset.

Istället gick han till var och en av dem på natten och gav dem varsin dirham, med villkoret att ingen skulle berätta det för någon annan.

Nästa dag sade han: **”Den av er som fick dirhamen är den jag älskar mest.”**

Var och en trodde att hon var den utvalda.

Ännu mer märkligt: Han brukade ta med sin hustru på en utflykt, långt från folk, och de tävlade med varandra. Hon slog honom i loppet. Senare, när han var 59 år gammal, tävlade de igen – och han slog henne och sade

skrattande:

"Ett mot ett."

Tänk dig detta: Han är upptagen med krig, hycklare, undervisning, ledarskap, uppenbarelse, bön - och ändå missar han inte att ta med sin hustru på en utflykt.

En annan gång satt han med henne och berättade historien om "Umm Zar" - berättelsen om de elva kvinnorna som berättade om sina män. Det var som en serie i elva avsnitt. Sådan var Guds Sändebud ﷺ i alla sina angelägenheter.